

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/101/2019
Identifikačné číslo spisu: 8117218210
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8117218210.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z. H., bývajúcej v J., S.Á. XX, zastúpenej JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom so sídlom v Prešove, Konštantínova 3308/6, proti žalovanej Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20 Csp 172/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. septembra 2018 sp. zn. 24 Co 53/2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 25. septembra 2018 sp. zn. 24 Co 53/2018 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súde v Prešove na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa uplatnenou žalobou domáhala určenia, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretý medzi stranami sporu dňa 29. januára 2016, je bezúročný a bez poplatkov. Svoju žalobu odôvodnila tým, že predmetná zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktorá povinnosť vyplýva z § 9 ods. 2 písm. f) a l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom do 20. marca 2016 [ďalej len „zákon č. 129/2010“ (kedy bola zmluva uzavretá, pozn.)].

2. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. januára 2018 č. k. 20 Csp 172/2017-50 žalobu zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie v podstatnom odôvodnil tým, že:

2.1. Žalobkyňa sa k namietanej absencii splatnosti prvej splátky mohla bez problémov dopracovať. Údaje sú v zmluve, prípadne v iných dokumentoch, ktoré boli žalobkyni predložené. Konečná splatnosť závisela od toho, kedy bude žalobkyňa čerpať úver, a preto je táto v zmluve uvedená ako 8 rokov od splatnosti prvej anuitnej splátky, najneskôr 20.2.2024. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej z 9. novembra 2016 (ďalej aj „rozsudok ESD“ alebo „Rozsudok“). Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie

dospel k záveru, že žalobkyňou napadané náležitosti sa v zmluve nachádzajú, prípadne sa žalobkyňa k týmto môže jednoducho dopracovať, pričom tieto údaje nemusia byť v zmluve uvedené konkrétnym dátumom.

2.2. Pokiaľ ide o ďalšiu napadanú náležitosť a to výšku, počet a termíny splátok istiny, podľa jeho názoru z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 nevyplýva nutnosť rozčlenenia splátky, ktorá bola dohodnutá v zmluve na jednotlivé jej zložky. Ak by zákonodarca mal túto snahu, nepochybne by sporné ustanovenie naformuloval tak, aby bolo z neho zjavné, že v zmluve musí byť osobitne uvedená splátka istiny, osobitne splátka úrokov a osobitne splátka poplatkov. Z formulácie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že dohodnutá mesačná splátka zahŕňa všetky spomínané komponenty. Na základe uvedeného postačovalo, ak v zmluve bola uvedená celková výška splátky. Zmluva o spotrebiteľskom úvere vzhľadom na už citovaný rozsudok ESD nemusí byť vyhotovená ako jeden dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne a musia byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. V tomto prípade je v zmluve uvedený jasný odkaz na Obchodné podmienky (ďalej len „OP“) a Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“) žalovanej, ktoré boli odovzdané žalobkyni pred uzavretím zmluvy, preto je potrebné OP a VOP považovať za súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

2.3. Keďže žalobkyňa iné ustanovenia zmluvy nenapadala a súd ex offo iné dôvody pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť nezistil, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. septembra 2018 sp. zn. 24 Co 53/2018 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určil, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - Pôžička, uzavretej dňa 29.1.2016 medzi žalobkyňou a žalovanou sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.1. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala možnosť poznať rozsah svojho záväzku, keďže výška úroku a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

3.2. Pokiaľ žalovaná v odvolaní uvádzala rozsudok ESD v spojitosti s čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice, odvolací súd poukázal na zákaz horizontálneho priameho účinku smernice spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovoľá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Na podporu uvedeného tiež poukázal na niektoré rozhodnutia najvyššieho súdu (7 Sžo 61/2015, 2 Cdo 155/2011, 2 Cdo 245/2010), českého ústavného súdu (I. ÚS 3512/11), článku z oblasti právnej teórie a v neposlednom rade aj na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia odvolacieho súdu. Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že sa odklonil od rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018 a zároveň ustálil, že princíp právnej istoty prevažuje, Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť contra legem, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je potrebné vyžadovať aj špecifikáciu splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Podľa jej názoru v čase podania dovolania sú známe štyri rozhodnutia (3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 56/2018, 4 Cdo 187/2017 a 4 Cdo 211/2017), ktorými si Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vytvára ustálenú rozhodovaciu prax a v ktorých konštatoval, že

4.1. v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od poskytovateľa spotrebného úveru žiadať, aby sa v nich uvádzal presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (3 Cdo 146/2017),

4.2. článok 10 ods. 2 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny (3 Cdo 56/2018, 4 Cdo

187/2017 a 4 Cdo 211/2017).

4.3. Žalovaná navrhla, aby najvyšší súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zmenil tak, že potvrdí rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalovanej prizná náhradu trov konania.

5. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu, pridržiujúc sa právnych záverov odvolacieho súdu uviedla, že navrhuje dovolanie odmietnuť.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, na ktorú sa vzťahuje § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, a v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

10. V predmetnej veci vyvodila dovolateľka prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom uviedla, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Touto otázkou je podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) otázka, či zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť a výška jednotlivých častí splátok úveru - istiny, úrokov a poplatkov, pokiaľ nemajú byť splatné jednorazovo [k tomu pozri (aj) body 1, 2.1., 2.2., 3.1., 3.2. a 4].

11. Ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 6/2017, 6 Cdo 21/2017).

12. Dovolateľka v dovolaní argumentovala tým, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 [citované ustanovenie zodpovedá neskoršiemu písm. k), pozn.], v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, pretože odvolací súd napadnutým zmeňujúcim rozsudkom učinil nesprávny právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

13. Otázku interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) (k tomu pozri poznámku v predchádzajúcom bode) zákona č. 129/2010 v spojení s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona riešil už najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17.

apríla 2018, sp. zn. 4 Cdo 211/2017 z 23. apríla 2018, 5 Cdo 132/2017 z 29. októbra 2018 a (po podaní dovolania aj) 7 Cdo 98/2018 z 30. januára 2019. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že citované ustanovenie zákona č. 129/2010 je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovolacím súdom zodpovedá, tak ako je nižšie uvedené, účelu Smernice, právnym záverom uvedeným v rozsudku ESD a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010. Pokiaľ uvedené ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivéj zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

14. Z obsahu odôvodnenia rozsudku ESD tiež vyplýva, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku).

15. Podľa článku 10 ods. 2 písm. i/ a ods. 3 Smernice veriteľ je povinný iba na žiadosť spotrebiteľa kedykoľvek a bezplatne počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť veriteľa zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

16. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

18. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

19. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

20. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať

celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

21. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada eurokonformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť.

22. Rozsudok ESD konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo vyššie uvedené (bod 19), úmyslom zákonodarcu bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. To je skutočnosť, na ktorú by mal vziať vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 vždy prihliadať.

23. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 dospel dovolací súd k záveru, že citované ustanovenie neukladá veriteľom povinnosť, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky). Pokiaľ je teda v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 uvedené „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné uvedené ustanovenie vykladať tak, že len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

24. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) [v znení účinnom do 20. marca 2016 písm. l)] zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „výšku, počet, frekvenciu splátok“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie jednotlivých častí splátky zo znenia uvedeného ustanovenia bolo nevyhnutné práve so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku, čo len potvrdzuje správnosť vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu, týkajúcich sa výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010.

25. Zo spisu dovolací súd zistil, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 29. januára 2016 bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 2.800,- € s mesačnou splátkou 39,59 €, ročnou úrokovou sadzbou 7,9 % p.a., RPMN 9,24 % a priemernou

RPMN 15,55 %. Podľa zmluvy splatnosť úveru bola 8 rokov od splatnosti prvej anuitnej splátky, najneskôr 20. februára 2024.

25.1. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom žalovanej i názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v bode 1.2. (č.l. 3 spisu) primeraným spôsobom určovala výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru, dátum uzatvorenia zmluvy. Ďalšie otázky - či žalovaná preukázala, že žalobkyňa sa náležitým spôsobom oboznámila so všeobecnými zmluvnými podmienkami, že ich pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere prevzala a podpísala, sú otázky skutkové, ktorými sa dovolací súd nezaoberal.

26. Vyššie uvedené základné pojmy zmluvy o spotrebiteľskom úvere vymedzuje článok I. OP, fotokópia ktorých je v spise založená na č.l. 18, ktoré tvoria súčasť zmluvy (podľa bodov 29 a 30 Rozsudku, zmluva o úvere nemusí byť uzatvorená „v jedinom dokumente“).

27. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny a úrokov (tzv. iné poplatky neboli v zmluve dohodnuté), a preto je potrebné úver na jej základe poskytnutý považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak je potrebné uviesť, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo to, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, aká na úrok za poskytnutie úveru a aká na iné platby (poplatky). V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že aj podľa záverov uvedených v predmetnom rozsudku ESD, zmluva o úvere uzatvorená na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53 Rozsudku). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku).

28. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný [§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010], najvyšší súd ako súd dovolací dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], ale aj dôvodné.

29. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, aby viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 CSP) opätovne vo veci rozhodol s tým, že v novom rozhodnutí o veci rozhodne podľa ustanovenia § 453 ods. 3 CSP aj o trovách dovolacieho konania.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.